

Hun gik lige ude i Strandkanten, ganske langsomt — som den, der har længtes efter Ensomhed — og sang med halvhøj Stemme, mens hun stirrede ud over Fjorden.

Pludseligt standsede hun, og bægge hendes Hænder fór op under Hjærtet — hun havde set ham.

For at give hende Tid til at genkende ham nærmede han sig ganske langsomt; og da han naaede hende, littede han høfligt paa Hatten.

„Bliv ikke bange, Hansine . . . Som De ser, er det blot mig. Jeg haaber, jeg ikke forstyrrer Dem. Jeg skal ikke gøre Dem noget ondt, som De vel kan vide.“

De sidste Ord ligesom faldt ham ud af Munden ved Synet af hendes Forfærdelse. Hun stod som ramt af et Slag. Ansigtet var kalkhvidt, Øjnene stirrede paa ham under de mørke Bryn med et sært forvildet Blik.

I sin Ubehjælpssomhed gav han sig til at give en omstændelig Forklaring af sit Komme. Han sagde, at han havde set hende følge sin Veninde paa Vej; og da han hele Dagen slet ikke havde faaet hilst paa hende, bestemte han sig til at gaa hende i Møde for at snakke lidt med hende.

Men hun blev staaende lige stum og rørte sig ikke af Pletten. Hendes Ansigt var ubevægeligt